

Povestea celor șapte neamuri ale dacilor

Povestea celor șapte neamuri ale dacilor – una din tainele moștenite de limba română

Cândva, de mult, la începutul primului mileniu înainte de Hristos, pe teritoriul României și dincolo de acesta, locuiau șapte neamuri de obârșie pelasgă. Limba vorbită de aceștia păstra încă un important fond comun cu cea pelasgă. Ceea ce o delimita însă de limba pelasgă era un concept unitar al limbii cu particularități regionale. Particularitatea regională ce făcea deosebirea între vorbirea unui neam și celălalt consta în folosirea predominant caracteristică a unei vocale. Erau șapte neamuri, precum cele șapte vocale ale limbii române.

Cel dintâi între neamuri era al **dacilor**. Vocale ce le era caracteristică era a. Ei erau daci, adică „de aici” cu alte cuvinte din această excepție „de aici”, în vorbirea curentă prin simplificare, s-a ajuns la „d'aci”, respectiv daci. Teritoriul pe care trăiau era sudul Transilvaniei, de la Carpații de curbură până la Munții Apuseni, partea sudică și limita cu zona Banatului, iar spre sud erau limitați de Munții Bucegi, Munții Făgăraș, Munții Cibin, Munții Orăștiei până către Munții Banatului. Zona aceasta fiind vatra Daciei, celelalte neamuri erau așezate de jur împrejurul acestuia.

Cel de-al doilea neam este cel al **decilor**. Vocale ce le era caracteristică era e. În limbajul popular, acest nume „**deci**” provenea asemenea celui al dacilor din „de aici”, respectiv „de aci” ajungându-se la „**deci**” iar prin transformare lingvistică g a luat locul lui d și s-a ajuns la „**geți**”. Este cunoscut faptul că în nordul județului Mehedinți există acest fenomen lingvistic de vorbire cu **g** ca înlocuitor al unor consoane. Teritoriul pe care trăiau este cel cunoscut ca **Geția**, adică Muntenia, Oltenia, Dobrogea și sudul Moldovei, iar la sud, pe ambele maluri ale Dunării.

Al treilea neam este cel al „**dicilor**”. Vocala ce le era caracteristică era **i**. Acest nume provine tot din „**de aici**”, respectiv "**de aci**" mai apoi „**di aci**", iar prin transformarea lui a se ajunge la „**dici**". Teritoriul pe care trăiau este cel al Moldovei, cu precizarea că se întindea până dincolo de Nistru la est și nord. Vorbirea celor din Moldova de azi este notorie prin **i**.

Următorul neam dacic este cel al „**docilor**”. Vocala caracteristică este **o**. Proveniența este aceeași, adică din "**de aici**" din care, eludându-l pe **a** și rotindu-l pe **e** în **o**, apare „**doici**" respectiv „**doci**". Teritoriul pe care trăiau este Banatul, cu mențiunea că se întindea mult la vest și sud și parțial Oltenia.

Cel de-al cincilea neam dacic este cel al „**ducilor**”. Vocala lor caracteristică este **u**, adică vocala atribuită lui Dumnezeu. Acest neam era cel mai puțin numeros, limba ce o vorbeau era dulce, puțin cântată precum vorbesc cei de pe Târnave. Teritoriul pe care trăiau era o zonă pe axa Rupea, Agnita, Mediaș, Blaj, având cam 50 de km lățime, iar spre nord, zona Tg. Mureș și Reghin. Acest neam era precum leviții la vechii evrei, adică dintre ei se alegeau preoții.

Următorul neam dacic este cel al „**dăcilor**”. Vocala caracteristică este **ă**. Mecanismul de formare al numelui este asemănător precedentelor. Teritoriul pe care trăiau este partea de nord a Munților Apuseni, Bihorul, Zalău, zona Clujului și Maramureșul. Și astăzi cei de pe aceste meleaguri vorbesc cu „**tăți**" în loc de toți ș.a.m.d.

Al șaptelea neam este cel al „**dâcilor**”. Vocala caracteristică este **â**. Teritoriul pe care trăiau este cel al zonei Harghita-Covasna. Despre aceștia se știe mai puține. Dintre ei se alegeau slujitorii în templele dacice, ce însoțeau preoții, asemenea cântăreților bisericești de azi. Ceangăii se pare că sunt urmașii acestui neam, ei suferind însă o puternică influență forțată din partea secuilor și ungarilor, odată cu venirea acestora din urmă peste ei.

Este interesant de remarcat neamul docilor sau „**doicilor**”. Sub presiunea altor popoare în drumul acestora spre sud, o parte a neamului docilor a migrat din locul de obârșie spre centrul și vestul Europei, respectiv Germania de azi, Austria și Elveția. Numele l-au păstrat sub forma de „**doici**” însă scris astăzi altfel, respectiv „**deutch**”, dar pronunțat **doici**, iar țării i-au spus **Deutschland**.

La fel de interesant de remarcat este numele olandezilor. Aceștia spun că sunt „**dutch**”. Adică sunt din neamul „**ducilor**”. Cum se poate aceasta?

Câteva din tăblițele de aur de la Sinaia, copiate în plumb, ca urmare a deciziei regelui Carol I. De ce a luat această decizie? Ce adevăruri transmit... încât a hotărât să le topească?

La trecerea neamurilor dacice la mono-teismul Zamolxian, o parte din neamul preoților s-a răzvrătit, aceștia fiind cei ce locuiau în partea de nord a teritoriului acestui neam. Ca urmare a acestei răzvrățiri, s-a pus legământ de blestem peste ei întru alungarea lor. Astfel au fost nevoiți să-și părăsească locul de obârșie și s-au stabilit în vestul Europei, la vărsarea Rinului în Marea Nordului. Locurile din care au plecat mai păstrează și azi amprenta celor întâmplate atunci, în sensul că beneficul zonei locuite de aceștia este mai scăzut decât al celor dimprejur.

Ca o paranteză, se cuvine amintită în acest context o întâmplare despre un alt blestem aruncat asupra unei colectivități. Este vorba despre blestemul aruncat în vremea regelui dac **Oroles** peste o parte din bărbații din oastea sa. În timpul unui război împotriva unor invadatori, ca urmare a lașității unei părți din oștire, dacii au fost aproape de a fi înfrânți și numai intervenția, dârzenia și vitejia de care au dat dovadă femeile dace au făcut ca dușmanul să fie alungat.

Urmarea a fost că regele a poruncit ca toți acei trădători și lași împreună cu familiile lor să aibă domiciliu forțat în zone numite „**săliște**”. S-a pus legământ de blestem ca, în acele zone, femeile să aibă ultimul cuvânt în familie, adică bărbatul să fie sub ascultarea femeii. Exemplu este **Săliștea Sibiului**. Când ies din acea zonă, bărbații se comportă absolut normal ca orice bărbat, însă de cum intră înapoi, se schimbă radical, devenind supușii femeilor. Cu alte cuvinte legământul încă lucrează.

În încheiere, o întrebare se naște parcă de la sine „*Unde, pe lumea asta, se mai întâlnește o asemenea limbă frumoasă și bogată în unitatea și particularitățile ei, precum limba ce-o vorbim de veacuri, limba daco-romana pentru cei de ieri și limba română pentru cei de azi?*”

Sursa: [Daniel Gaucan](#)